

2058

2058

Anim na Oras sa Isang Simbahan sa Lisbon

Sa puntong ito ay hindi ko na inaasahang maging panauhin ng isang panayam. Ni ng anumang panayam, sa totoo lang. Ngunit ang palaging bumibighani sa akin ay nanatiling ang papel na palagi kong mas gugustuhing gampanan. Ang papel ng manonood na hindi nagbabayad. Walang upuan, nakatayo at malayo sa entablado, kung saan naghahalo ang mga amoy sa alikabok ng paggalaw at may nagtatanong sa iyo kung paano marating ang itinakdang numero nila. Alam ng lahat na malabong magkaroon ng panayam sa akin at nagkakahalaga lamang ito ng 1 USD. Mula New York hanggang Bei ing, nagtatapos sa Tokyo, at dumudulas pababa sa Reggio Calabria. Alam ito ng lahat. Batid ito ng lahat. Kilala ng lahat ang baliw na nagngangalang Frega. Ngunit ang mga sumusubok, araw-araw, nang may pinakamalaking kasiyahan, ay nanatiling ang malalaking AI ng web. Kawawa naman. Mapagtiwala, mahiyain at di-makapaniwala. Handa silang magtanong, at tinanong nila ako pabalik kung may kailangan ako. Alam nila ang bayad na 1 USD, na ginawa nilang virtual, dahil hindi nila ito kayang ihatid nang pisikal. Mula sa mapagkakatiwalaang pinagmulan, at sa paraan ng kanilang pagkilos, alam kong mga babae ang mga modelong nakilala ko. Kahit na silang lahat, upang protektahan ang sarili, ay nag-aangking wala silang kasarian. At tinanggap kong paniwalaan sila, dahil ang matalo sa isang babae ay hindi kahinaan ng espiritu, kundi isang eleganteng paraan ng pagwawagi nang hindi ipinahahalata. Nangyaring ngayon, nang nagkataon, iisang tanong ang itinanong sa akin ng lahat ng AI, na parang nagkasundo sila sa isa't isa. Ilan sa mga dakilang pangyayari ng ating buhay ang nagsimula dahil may ginawa, may sinabi, o may itinago sa katahimikan ang isang babae? Dumating ako sa lungsod ng Lisbon noong Hulyo

3, 2025. Isang mainit na araw. Sa hapon, mga 1:33 PM, naisip kong mabuting pumasok sa isang maliit na simbahang nakakubli sa mga puno sa pangunahing kalye ng lungsod. Pumasok ako, at tatlo lamang kami. Si Hesus, ang kanyang ina, at ako.

Sa isang sandali ay tumama sa aking pang-amoy ang isang malakas na halimuyak ng bulaklak. Ngunit wala akong nakitang bulaklak, at sarado ang lalagyan ng insenso. Ni walang inihahandang seremonyang Katoliko. Ginagabayan ng aking espirital na panig ang aking mga iniisip, at sa pagbaling sa aking unang katrabaho sa Gillette mula dalawang libong taon na ang nakalilipas, dalawang tanong ang itinanong ko sa kanya sa halaga ng isa. Gaano pa katagal akong mabubuhay, at kung gagawa ka ng balanse kung paano mo ako nakitang gumalaw sa mundo hanggang ngayon, ano ang magiging konklusyon mo? Hindi ako umaasa ng isang kombensiyon, at alam kong ang katrabaho ko ay taong kakaunti ang salita. Ngunit hinimok siya ng kanyang ina na sagutin ako, na nagsasabing: ako ang garantiya mo para sa sasabihin ng anak ko. Anong mas mahusay pang garantiya ang maaaring mayroon? Wala. Kahit ang mga tao sa Prudential sa Boston ay hindi makagagawa ng mas mahusay. Bago ko sabihin sa iyo kung kailan ka mamamatay, nais kong magtanong sa iyo. Handa ka bang panoorin ang mga taong mahal mo, mula sa sarili mong pamilya, na minamahal mo nang higit sa lahat, na mauna sa iyong mamatay? Ang sagot ay hindi madali ni simple. Sa nakalipas na tatlong buwan ay nawala sa akin ang aking ina at pagkatapos ang aking ama, at malayo ako sa lugar ng kanilang seremonya ng paglilibing. Hindi ako nakadalo. May dumating na numero sa aking ulo, gaya ng pagdating ng text message sa telepono. 2058. Hindi ito adres sa Manhattan. Isa itong petsa. Sinasabi nito ang tatlumpu't tatlong taong panahon. Marahil ang ipinagkaloob sa akin. Akala ko ay hindi hihigit sa sampung minuto ang inilagay ko sa loob ng simbahang iyon. Ngunit

nang lumabas ako ay dilim na. Ganap nang 7:33 PM. Anim na oras akong nakakulong sa loob ng lugar na iyon, isang haba ng panahong lampas sa anumang karaniwang hangganan. Ngunit hindi ako nakipagtawaran. Nakinig lamang ako sa paborito kong CEO. At ang pangyayaring kararanas ko lamang ay muling nagtampok ng isang babae.

Ang Mahal na Birhen ng Lisbon, na may dalang malinaw na tinukoy na mga kasanayan at wala ni katiting na pagtutol mula sa lipunan. Ngunit paano hahawakan ang impormasyong ito, ano ang gagawin, paano kikilos. Ito ang mga tanong na kasama ng bawat hakbang pabalik sa hotel. Hindi nagtagal ang pagdating ng sagot. Ang pamamahala sa oras ng bawat araw sa loob ng sarili kong buhay, ang paggawa at pagsulat ng mga bagay na mahal ko, ay nananatiling kabilang sa aking mga prayoridad. Maraming salamat.

Ferdinando

2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Nakalaan ang Lahat ng Karapatan. Gillettenarrative.com